

การศึกษาพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลาน
ของผู้ปกครอง เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ในพื้นที่อุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี

A study of Parental Care Behaviors and Factors Related to Parent on Parental Care
Behaviors to Prevent Premature Pregnancy Among Eight Grade Students
of Industrial Area in Chon Buri province

สิทธิคุณ คำวงศ์¹ ยูวดี รอดจากภัย² นิภา มหาราชพงศ์² และ เสาวนีย์ ทองนพคุณ^{2*}

Sittikoon Khamwong^{1*}, Yuvadee Rodjarkpai², Nipa Maharachpong² and Saowanee Thongnopakun^{2*}

¹วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพและการส่งเสริมสุขภาพ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

²ภาควิชาสุขภาพ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹Health education and Health Promotion, Faculty of Public Health, Burapha University

²Department of Health Education, Faculty of Public Health, Burapha University

*E-mail : Saowaneehe@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา แบบภาคตัดขวาง เพื่อศึกษาพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานของผู้ปกครองและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พื้นที่อุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ในพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จำนวน 236 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ในช่วงพฤศจิกายน พ.ศ. 2563 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติวิเคราะห์ไคสแคว์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 73.9) สัมพันธภาพในครอบครัวดี (ร้อยละ 81.8) ผู้ปกครองมีการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานในระดับน้อย (ร้อยละ 71.4) พฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในระดับที่ไม่เหมาะสม (ร้อยละ 50.2) จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ พบว่า อายุ ($p = 0.008$) ระดับการศึกษา ($p = 0.018$) อาชีพ ($p = 0.014$) รายได้ของครอบครัว ($p = 0.002$) จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน ($p = 0.016$) และการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน ($p = 0.033$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในระดับที่ไม่เหมาะสม ดังนั้น โรงเรียน สถานประกอบการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกิจกรรมเพื่อสร้างสัมพันธภาพในครอบครัวและการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองและบุตรหลานเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการตั้งครรภ์

คำสำคัญ : พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พฤติกรรมการดูแลบุตรหลาน การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร พื้นที่อุตสาหกรรม

Abstract

The purpose of this cross-sectional descriptive research was to determine parental care behaviors and factors related to parent on parental care behaviors to prevent pregnancy among eight grade students of industrial area in Chon Buri province. The sample consisted of 236 parents. Completed questionnaires were collected in November 2020. The data were analyzed using descriptive statistics, and a chi-square test was used for correlation analysis. The results showed that respondents, were female (73.9%) good family relationship (81.8%) low level of perception of parents on the risky sexual behaviors of students (71.4%), and 50.2% had inappropriate parental care behaviors to prevent pregnancy. According to the results of an association analysis, the factors significantly related to parental care behaviors to prevent pregnancy ($p < 0.05$) were as follows: age ($p = 0.008$), education level ($p = 0.018$), occupations ($p = 0.014$), family income ($p = 0.002$) hour of work/day ($p = 0.016$) and perception of parents on the risky sexual behaviors of students ($p = 0.033$) The results showed that the parents inappropriate parental care behaviors to prevent pregnancy. Therefore, school workplace and related organizations should organize activities to create family relationship and sexual communication between parents and student to prevent sexual risk behaviors and pregnancy.

Keywords : Sexual Risk Behavior, Parental Care, Premature Pregnancy Prevention, Industrial Area

บทนำ

การตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก จากรายงานขององค์การอนามัยโลก ปี 2018 พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุ 15-19 ปี จำนวนกว่า 23 ล้านคนจากประเทศกำลังพัฒนา มีการคุมกำเนิดที่ไม่ดี ส่งผลให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-19 ปี มากกว่า 16 ล้านคนตั้งครรรภ์ ในจำนวนนี้พบว่า วัยรุ่นหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี มีการตั้งครรรภ์ถึง 2.5 ล้านคน (World Health Organization, 2018) สถานการณ์การตั้งครรรภ์ในประเทศไทย ในปี 2562 พบว่า วัยรุ่นหญิงที่มีอายุ 15-19 ปี จำนวน 76,054 คน หรือคิดเป็นอัตรา 28.53 ต่อพันประชากรมีการตั้งครรรภ์ จากการสำรวจข้อมูลการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นทั่วประเทศพบว่าพื้นที่ที่มีการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นสูงมักเป็นจังหวัดที่เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีประชากรแฝงและการบริหารจัดการที่ยากลำบาก เช่น จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัด ระยอง จังหวัดฉะเชิงเทรา และจังหวัดชลบุรี จากข้อมูลอัตราการคลอดมีชีพในวัยรุ่นหญิงอายุ 15-19 ปี ในปีงบประมาณ 2562 ของ 12 เขตสุขภาพทั่วประเทศ กระทรวงสาธารณสุข พบว่า เขตสุขภาพที่ 6 มีอัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี สูงที่สุดในประเทศ ซึ่งจังหวัดชลบุรีเป็นจังหวัดที่มีอัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี สูงถึง 55.07 ต่อพันประชากร สูงเป็นอันดับ 1 ของเขตสุขภาพที่ 6 (กรมอนามัย, 2565)

การตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นนั้น นับเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญของประเทศไทย ที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของมารดาวัยรุ่น และทารกในครรรภ์ โดยธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศในตนเอง จึงทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความต้องการทางเพศ สนใจเพศตรงข้ามและมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งการตั้งครรรภ์ก่อนวัยอันควรทำให้มารดาวัยรุ่นเสี่ยงต่อการเสียชีวิตด้วยสาเหตุเกี่ยวกับการตั้งครรรภ์และการคลอดสูงเป็น 2 เท่าของมารดาผู้ใหญ่ ภาวะแทรกซ้อนที่พบบ่อยในการตั้งครรรภ์วัยรุ่น เช่น ครรรภ์เป็นพิษ การคลอดก่อนกำหนด น้ำหนักแรกคลอดต่ำกว่าเกณฑ์ การคลอดติดขัด (World Health Organization, 2018) ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ในช่วงที่กำลังเข้าสู่วัยรุ่น และกำลังศึกษาช่วงมัธยมศึกษา (มาลี, 2562) จากข้อมูลการสำรวจหญิงตั้งครรรภ์วัยรุ่นพบว่า ร้อยละ 58.5 อาศัยอยู่ร่วมกับบิดาและมารดา ก่อนการตั้งครรรภ์ (วิลาลักษณ์และคณะ, 2560) การแก้ไขปัญหา

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จึงควรเริ่มจากสถาบันครอบครัว เพราะเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่ขัดเกลาทางสังคมมาตั้งแต่ต้น เพื่อให้บุตรหลานมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม การไม่มีเวลาให้ของครอบครัว จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นต้องออกไปหาที่พึ่งอื่น (มาลี, 2562) พ่อแม่ ผู้ปกครองจึงเป็นผู้ที่มีอิทธิพลและบทบาทต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น (เจตพลและสาลินี, 2562) ซึ่งในขณะที่บางคนอายุที่จะพูดคุย ไม่มีความรู้และปิดกั้นเรื่องเพศกับลูก อีกทั้งยังเข้าไม่ถึงบริการสุขภาพ โดยส่วนใหญ่ยังไม่รับรู้ว่าบุตรของตนเองมีประสบการณ์ทางเพศหรือมีโอกาสเสี่ยงที่จะมีประสบการณ์ทางเพศในวัยเรียน จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานมีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ในพื้นที่อุตสาหกรรมยังมีไม่มากนัก (ศิวานิตย์และคณะ, 2563) ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พื้นที่อุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี ทั้งนี้เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางในการกระตุ้นให้เกิดการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่เหมาะสมกับปัญหาและสถานการณ์ต่อไป

วิธีการวิจัย

1. รูปแบบการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา แบบภาคตัดขวาง (Cross-sectional study) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พื้นที่อุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเพศหญิงที่กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จังหวัดชลบุรี จำนวน 602 คน จาก 9 โรงเรียน (โรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองท้องถิ่นจำนวน 1 โรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 6 โรงเรียน และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 2 โรงเรียน) กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ในพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จังหวัดชลบุรี คำนวณขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Daniel and Cross (2018) ที่ความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 196 คน เพื่อความสมบูรณ์ของการได้มาซึ่งแบบสอบถาม กำหนดขนาดตัวอย่างเพิ่มอีก 20% จากที่คำนวณได้จากสูตร ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 236 คน การสุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยมีการแบ่งขนาดของโรงเรียนออกเป็น 3 ขนาด โดยสุ่มในโรงเรียนขนาดใหญ่ 1 โรงเรียน (จาก 2 โรงเรียน) สุ่มโรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียน (จาก 4 โรงเรียน) และสุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก 2 โรงเรียน (จาก 3 โรงเรียน) จากนั้นจึงสุ่มห้องเรียนเพื่อทำการเก็บข้อมูลแบบยกห้อง ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้คือ ผู้ปกครองจากโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองท้องถิ่นจำนวน 187 คน ผู้ปกครองจากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 87 คน และผู้ปกครองจากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 52 คน โดยทำการเก็บข้อมูลในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2563 เกณฑ์ในการคัดเลือกตัวอย่างเข้าศึกษา คือ 1) เป็นผู้ปกครองของนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จังหวัดชลบุรี ศึกษาในปีการศึกษา 2563 2) อาศัยอยู่ในพื้นที่มากกว่า 6 เดือน 3) ผู้ปกครองและนักเรียนอาศัยอยู่ด้วยกัน เกณฑ์ในการคัดเลือกตัวอย่างออกจากศึกษา คือ 1) ผู้ปกครองตอบคำถามไม่ครบตามที่กำหนด 2) บุตรหลานซึ่งเป็นนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จังหวัดชลบุรี ที่ศึกษาในปีการศึกษา 2563 นั้นเคยตั้งครรภ์หรือแท้งบุตร

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม โดยแบ่งแบบสอบถามเป็น 3 ส่วน จำนวน 77 ข้อ ดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง จำนวน 12 ข้อ ใช้ลักษณะข้อคำถามแบบปลายเปิดและปลายปิด เช่น เพศ อายุ อาชีพ จำนวนชั่วโมง/วันการทำงาน ส่วนที่ 2 การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน จำนวน 40 ข้อ ใช้ลักษณะข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับมาก และการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับน้อย โดยแบ่งที่ระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 และส่วนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแนะนำ/สั่งสอน ด้านการว่ากล่าว/ตักเตือน ด้านการห้ามปราม จำนวน 25 ข้อ ใช้ลักษณะข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ พฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ระดับเหมาะสม และพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ระดับไม่เหมาะสม โดยแบ่งที่ระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) การหาความตรงตามเนื้อหา (Content validity) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ได้ค่าดัชนีความเห็นสอดคล้องกันโดยภาพรวม (Index of Concurrence; IOC) เท่ากับ 0.578 2) การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงไปทดลองใช้ (Try out) โดยผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อถือของแบบสอบถาม โดยใช้วิธี Cronbach's Alpha Coefficient ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน เท่ากับ 0.928 และพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ เท่ากับ 0.912

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาในรูปแบบ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรที่ต้องการหาความสัมพันธ์มีสเกลการวัดแบบนามสเกล กลุ่มตัวอย่าง มีความเป็นอิสระต่อกันและค่าคาดหวังมีค่าน้อยกว่า 5 ไม่เกิน 20% ของจำนวนเซลล์ทั้งหมด

6. การพิทักษ์สิทธิ์ผู้ให้ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา (หนังสือเลขที่ G-HS 085/2563) โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ยินดียินยอม เต็มใจ และสมัครใจที่จะเข้าร่วมการศึกษาวิจัย และจะนำเสนอผลการศึกษาในภาพรวมเท่านั้น

ผลการวิจัย

ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ในพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จังหวัดชลบุรีจำนวนทั้งสิ้น 236 คน โดยนำเสนอผลการวิจัยได้ดังนี้

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 73.9) อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 84.2) ระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 (ร้อยละ 58.1) แต่งงานแล้ว (ร้อยละ 81.3) สัมพันธภาพในครอบครัวดี (ร้อยละ 81.8) ทำงานประจำ (ร้อยละ 65.0) รายได้ของครอบครัวมากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 58.6) แต่รายได้อาจไม่เพียงพอ (ร้อยละ 62.1) ทำงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 8 ชั่วโมง (ร้อยละ 62.1) ทำงานมากกว่า 5 วันต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 71.9) ส่วนใหญ่รับรู้อายุเมื่อตั้งครรภ์ครั้งแรกของมารดาของบุตรหลาน (ร้อยละ 86.2)

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง (n = 203)

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	53	26.1
หญิง	150	73.9
อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 35 ปี	32	15.8
มากกว่า 35 ปี	171	84.2
Min = 18 max = 63 mean = 40.37 SD = 6.343		
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ต่ำกว่าหรือเทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	85	41.9
สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	118	58.1
สถานภาพสมรส		
โสด	26	12.8
แต่งงาน	165	81.3
หม้าย หย่า แยก	12	5.9
สัมพันธภาพในครอบครัว		
สัมพันธภาพไม่ดี	37	18.2
สัมพันธภาพดี	166	81.8
อาชีพ		
อาชีพอิสระ	71	35.0
อาชีพประจำ	132	65.0
รายได้ของครอบครัว		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท	84	41.4
มากกว่า 30,000 บาท	119	58.6
Min = 0 max = 60,000 mean = 31,736 SD = 12,052.495		
ความเพียงพอของรายได้		
เพียงพอ	77	37.9
ไม่เพียงพอ	126	62.1
จำนวนวันที่ทำงานต่อสัปดาห์		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 วัน	57	28.1
มากกว่า 5 วัน	146	71.9
Min = 0 max = 7 mean = 5.83 SD = 1.247		

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 8 ชั่วโมง	126	62.1
มากกว่า 8 ชั่วโมง	77	37.9
Min = 0 max = 18 mean = 8.73 SD = 2.348		
ความเกี่ยวข้องกับบุตรหลาน		
พ่อแม่	178	87.7
ญาติ	25	12.3
การรับรู้อายุเมื่อตั้งครรภ์ครั้งแรกของมารดาของบุตรหลาน		
รับรู้	175	86.2
ไม่รับรู้	28	13.8

การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน พบว่า ส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานในระดับน้อย (ร้อยละ 71.4)

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน (n = 203)

ระดับการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน	จำนวน	ร้อยละ
การรับรู้มาก	58	28.6
การรับรู้่น้อย	145	71.4
Min = 39 max = 195 mean = 46.02 SD = 20.255		

พฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่เหมาะสม (ร้อยละ 50.2) ทั้งโดยรวมและรายด้าน

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละจำแนกตามระดับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ (n = 203)

พฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์	จำนวน	ร้อยละ
พฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ (ภาพรวม)		
เหมาะสม	101	49.8
ไม่เหมาะสม	102	50.2
Min = 25 max = 125 mean = 94.99 SD = 15.304		

ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ พบว่า อายุ ($p = 0.008$) ระดับการศึกษา ($p = 0.018$) อาชีพ ($p = 0.014$) รายได้ของครอบครัว ($p = 0.002$) จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน ($p = 0.016$) และการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน ($p = 0.033$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ (n = 203)

ตัวแปร	พฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์		χ^2	p-value
	เหมาะสมจำนวน	ไม่เหมาะสม		
	(ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
อายุ			7.109	0.008
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 35 ปี	9 (28.1)	23 (71.9)		
มากกว่า 35 ปี	92 (53.8)	79 (46.2)		
ระดับการศึกษาสูงสุด			5.565	0.018
ต่ำกว่าหรือเทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	34 (40.0)	51 (60.0)		
สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	67 (56.8)	51 (43.2)		
อาชีพ			6.005	0.014
อาชีพอิสระ	27 (38.0)	44 (62.0)		
อาชีพประจำ	74 (56.1)	58 (43.9)		
รายได้ของครอบครัว			9.463	0.002
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30,000 บาท	31 (36.9)	53 (63.1)		
มากกว่า 30,000 บาท	70 (58.8)	49 (41.2)		
จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน			5.780	0.016
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 8 ชั่วโมง	71 (56.3)	55 (43.7)		
มากกว่า 8 ชั่วโมง	30 (39.0)	47 (61.0)		
การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน			4.454	0.033
มีการรับรู้มาก	22 (37.9)	36 (62.1)		
มีการรับรู้น้อย	79 (54.5)	66 (45.5)		

อภิปรายและสรุปผลการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พื้นที่อุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี ซึ่งพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ (ภาพรวม) พบว่า ผู้ปกครองมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานทั้งในด้านการแนะนำ/สั่งสอน การว่ากล่าวตักเตือน และการห้ามปรามเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่เหมาะสม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจและวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปทำให้ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับการทำงานมากขึ้น สอดคล้องกับ สิริทรัพย์และสุพัตรา (2560) ที่พบว่า ในปัจจุบันผู้ปกครองต้องทำงานหนักมากขึ้น เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และค่าครองชีพที่สูงขึ้นส่งผลให้มีเวลาให้กับบุตรหลานน้อยลง ความใกล้ชิดสนิทสนมภายในครอบครัวลดลง ซึ่ง นิยมและคณะ (2558) พบว่า นักเรียนที่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวน้อย ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับลูก ไม่เคยใกล้ชิดสนิทสนมกับลูก ไม่เคยแนะนำกล่อมเกลาหรือเป็นตัวอย่างที่ดี เนื่องจากพ่อแม่ต้องยุ่งกับการทำงานเพื่อหาเงินเลี้ยงลูกหรือบางครอบครัวพ่อแม่มีปัญหาหย่าร้างแยกทางกันทำให้ลูกต้องออกไปหาความรักจากเพื่อนและแฟน ซึ่งเป็นการเริ่มต้นในการทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ เช่นเดียวกับกับ พิมพ์ฉนิณ (2563) ที่พบว่าครอบครัว

มีเวลาให้กันน้อยลง มีการพูดคุยปรึกษาหารือร่วมกันน้อยลง วัยรุ่นขาดการดูแลเอาใจใส่ ขาดที่ปรึกษา เมื่อต้องเผชิญปัญหา ไม่กล้าเล่าให้ครอบครัวฟัง อีกทั้งผู้ปกครองขาดความรู้ ไม่มั่นใจหรืออายที่จะพูดคุยในเรื่องเพศ ในขณะที่ผู้ปกครองบางกลุ่ม ยังเห็นว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องต้องห้ามและปกปิดไม่ควรพูดหรือสอนในครอบครัว (อรอุมาและคณะ, 2561) ด้วยปัจจัยเหล่านี้ จึงอาจส่งผลให้พฤติกรรมและการแสดงออกของบุตรหลานออกมาไม่เหมาะสม

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล (อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้ของครอบครัว จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน) ปัจจัยด้านการรับรู้ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ โดยอภิปรายได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ โดยพบว่า ผู้ปกครองที่มีอายุมากกว่า 35 ปี จะมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่เหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 35 ปี ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ปกครองที่อายุน้อยกว่า 35 ปี ซึ่งเป็นเจนเนอเรชันวาย (Generation Y) ซึ่งสามารถเข้าถึงข้อมูลความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายแต่ขาดทักษะในการดูแลบุตรหลาน สอดคล้องกับขวัญชนกและอุไรवास (2561) ที่พบว่า ผู้ปกครองมีความรู้แต่ขาดทักษะในการดูแลบุตรหลาน ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากโครงสร้างของครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงไปจากครอบครัวขยาย มาเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีเฉพาะพ่อ แม่ และบุตรมากขึ้น เพราะถึงแม้ว่าพ่อแม่เจนเนอเรชันวายจะมีแหล่งการค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรที่สะดวกรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่สามารถถ่ายทอดความรู้เหล่านั้นไปสู่บุตรได้ ซึ่งการมีพ่อแม่ที่มีอายุน้อยยังเป็นอีกปัจจัยที่มีผลต่อการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น เช่นเดียวกับกับ (สมเกียรติและคณะ, 2562) ที่พบว่า การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นมักเกิดในครอบครัวที่มีฐานะยากจนถึงปานกลาง ครอบครัวที่มีปัญหาครอบครัว และครอบครัวที่มีลักษณะการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ทั้งนี้ การที่ผู้ปกครองมีอายุน้อยก็จะส่งผลให้บุตรหลานเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแบบจากผู้ปกครองเป็นวัยรุ่นอีกด้วย ด้านระดับการศึกษาสูงสุดมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ โดยพบว่า ผู้ปกครองที่สำเร็จการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 จะมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่เหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าหรือเทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองที่สำเร็จการศึกษาสูงจะมีความรู้มากกว่าผู้ปกครองที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่า อีกทั้งผู้ปกครองที่มีการศึกษาไม่มากนัก อาจต้องทำงานหนัก ทุ่มเทกับการทำงานเพื่อให้มีรายได้ที่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตของครอบครัว จึงอาจทำให้ไม่มีเวลาอยู่กับบุตรหลาน สอดคล้องกับ มุกดาและฉัตรวิธ (2561) ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาน้อยจะขาดความรู้และทักษะในการพูดคุยเรื่องเพศในครอบครัว โดยหากผู้ปกครองพร่องความรู้ อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการอบรมสั่งสอนบุตรซึ่งจะส่งผลให้บุตรวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ (วิไลลักษณ์และคณะ, 2558) ด้านอาชีพและ จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ โดยพบว่า ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพประจำ เช่น อาชีพ ราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ทำงานโรงงาน พนักงานบริษัทเอกชนจะมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่เหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพอิสระและ ผู้ปกครองที่มีจำนวนชั่วโมงการทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 8 ชั่วโมงต่อวันจะมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่เหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่มีจำนวนชั่วโมงการทำงานมากกว่า 8 ชั่วโมง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การทำงานประจำและการทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 8 ชั่วโมง ทำให้มีเวลว่างในการให้คำปรึกษาบุตร สอดคล้องกับการศึกษาของ (ศิวานิตย์และคณะ, 2563) ที่พบว่า ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพอิสระ ทำงานไม่เป็นเวลา ส่งผลให้ไม่มีเวลาให้บุตรหลาน เกิดความห่างเหินกันในครอบครัว อีกทั้งเมื่อบุตรหลานต้องเผชิญกับปัญหา ก็จะเลือกปรึกษาบุคคลอื่นซึ่งอาจทำให้ได้รับวิธีการแก้ปัญหาในทางที่ผิดนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามมา เช่นเดียวกับกับ นิตยา (2564) ที่พบว่า เมื่อวัยรุ่นมีปัญหาและไม่สามารถปรึกษาผู้ปกครองได้ก็จะหันไปหาข้อมูลจากสื่อ หรือจากเพื่อนที่อาจด้อยประสิทธิภาพ ประจอบกับวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีความอยากรู้อยากลองอาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม การมีเพศสัมพันธ์และตั้งครรภ์ได้ นอกจากนี้หากผู้ปกครองทำงานมากกว่า 8 ชั่วโมงต่อวัน ก็จะมีผลกระทบต่อความเครียดที่เกิดจากการทำงาน

จนอาจเกิดเป็นภาวะเครียด/ซึมเศร้า ซึ่งส่งผลต่ออารมณ์และพฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อกลับถึงบ้านทำให้บุตรหลานไม่กล้าที่จะปรึกษา หรือเล่าปัญหาให้ฟัง ซึ่งสอดคล้องกับ Saowanee et al. (2020) ที่พบว่า ผู้ที่ทำงานเฉลี่ย 10 ชั่วโมงต่อวันจะส่งผลให้เกิดความเครียด/ภาวะซึมเศร้า และการใช้ชีวิตที่ขาดสมดุล ด้านรายได้ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลาน เพื่อป้องกันการตั้งครุฑ โดยพบว่าผู้ปกครองที่มีรายได้ของครอบครัวมากกว่าเดือนละ 30,000 บาท จะมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครุฑที่เหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่าหรือเท่ากับเดือนละ 30,000 บาท ต่อเดือน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ครอบครัวที่มีรายได้เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องทำงานล่วงเวลาทำให้มีเวลาอยู่กับบุตรหลานมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อมราและคณะ (2563) และ ขวัญชนกและอุไรวาส (2561) ที่พบว่า รายได้ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน โดยผู้ปกครองให้ความสำคัญกับการทำงานเพื่อให้มีรายได้ในการดูแลครอบครัว จนทำให้ขาดการดูแลเอาใจใส่บุตรหลาน

ปัจจัยด้านการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลาน พบว่า ระดับการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครุฑ โดยพบว่าผู้ปกครองที่รับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานระดับน้อยจะมีพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานเพื่อป้องกันการตั้งครุฑที่เหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่รับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรหลานระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองที่รับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากจะมีการบังคับให้บุตรหลานทำในสิ่งที่ไม่ชอบหรือตัดสินใจแทนในเรื่องต่าง ๆ สอดคล้องกับ (ศิวานิตย์และคณะ, 2563) ที่พบว่า ผู้ปกครองรับรู้ถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมาก อาจจะมีการพูดเรื่องเพศบ่อยครั้ง แต่ทำที่ในการพูดคุยมีลักษณะ “สอน ห้าม เตือน ด่า” มากกว่าการแลกเปลี่ยน/หรือด้วยความเข้าใจ นอกจากนี้ผู้ปกครองที่เลี้ยงดูบุตรหลานแบบเข้มงวดและไม่ให้โอกาสในการตัดสินใจ อาจส่งผลให้นักเรียนมีความกดดันในการใช้ชีวิต เมื่อเกิดปัญหาจึงไม่เลือกที่จะปรึกษาผู้ปกครองและนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ประไพพิศและนิธิตา, 2560) สอดคล้องกับ ปริญญาและนภัส (2564) ที่พบว่า การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ และการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากมีการให้อิสระในการใช้ชีวิต ไม่จับผิด แนะนำในบางเรื่อง ให้วัยรุ่นสามารถตัดสินใจเองได้ จะส่งผลต่อความสัมพันธ์และพฤติกรรมที่ดีของครอบครัวได้ เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ สิริทรัพย์และสุพัตรา (2560) ที่พบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูส่งผลต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่น้อย อาจทำให้ผู้ปกครองไม่ระวังบุตรหลาน ไม่จับผิดและให้อิสระในการคิดมากกว่าการสื่อสารเชิงบวกของวัยรุ่นกับครอบครัวจะทำให้เกิดความเข้าใจกันและลดความขัดแย้งที่พาไปสู่ปัญหาการสื่อสารที่ดีจะนำมาซึ่งสัมพันธ์ภาพที่ดีในครอบครัว (อมราและคณะ, 2563) ดังนั้น โรงเรียน สถานประกอบการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกิจกรรมเพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพในครอบครัวและการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองและบุตรหลานเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการตั้งครุฑ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพอิสระ มีรายได้น้อย และมีชั่วโมงการทำงานมากกว่า 8 ชั่วโมงต่อวัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป 1) ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการดูแลบุตรหลานของผู้ปกครอง เพื่อป้องกันการตั้งครุฑก่อนวัยอันควร ในกลุ่มผู้ปกครองกับพฤติกรรมการตั้งครุฑก่อนวัยอันควรของนักเรียน 2) ควรศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ตรงกับประเด็นปัญหามากยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ ผศ.ดร.เสาวนีย์ ทองนพคุณ ผู้ให้คำปรึกษาหลักในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ ศ.ดร.เอมอัสมา วัฒนบุรานนท์, รศ.ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์, ผศ.ดร.นิยม จันทร์นวล, ดร.พญ.สาวิตรี วิษณุโยธิน และ ดร.ธัญชนก ขุมทอง

เอกสารอ้างอิง

- กรมอนามัย. (2565). อัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี ต่อประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี พันคน ระดับเขตสุขภาพ. <http://dashboard.anamai.moph.go.th/dashboard/labor1519n?year=2019>
- ขวัญชนก เกสรบัว และอุไรवास อารังอรธ. (2561). การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 13(3).
- เจตพล แสงกล้า และสาลิณี จันทรเจริญ. (2562). ระดับสัมพันธ์สภาพและการสื่อสารพูดคุยภายในครอบครัวกับการให้ความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและการตั้งครรรภ์เมื่อพร้อมของครอบครัวที่มีลูกวัยรุ่น. *วารสารดุซงฎิบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 9(1), 153-168.
- นิตยา เพ็ญศิริณา. (2564). ปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น กับหลักสูตรเพศศึกษารอบด้าน. *วารสารวิชาการสาธารณสุขชุมชน*, 7.
- นิยม จันทรันวล, เมธีรัตน์ มั่นวงศ์, พลากร สืบสำราญ และสุบรรณ สิงห์โต. (2558). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารสาธารณสุข มหาวิทยาลัยบูรพา*, 9(2), 56-65.
- ประไพพิศ มุทิทาเจริญ และนิธิตา แสงสิงแก้ว. (2560). การประเมินผลความรู้ ความเข้าใจ ทศนคติ และทักษะ การสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย: บทสังเคราะห์ จากความคิดเห็นของลูกหลานวัยรุ่นและผู้ปกครอง. *วารสารศาสตร์*, 10(1).
- ปริญญา สิริอิตตะกุล และณภัส ลิ้มอรุณ. (2564). พฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่นตอนปลาย: การประยุกต์ใช้แบบจำลองสมการโครงสร้าง. *วารสารสหวิทยาการวิจัย: ฉบับบัณฑิตศึกษา*, 10(2).
- ปัญญ์กรินทร์ หอยรัตน์ และปราโมทย์ วงศ์สวัสดิ์. (2560). วัยรุ่นไทยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้าจันทบุรี*, 28(2), 173-182.
- พิมพ์ฉนิณ ภัวรงค์กำจร. (2563). การพัฒนาแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นโดยการมีส่วนร่วมของครอบครัวชุมชนและองค์กรในพื้นที่ ตำบลกุมภวาปี อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี. *วารสารวิชาการสาธารณสุข*, 29(4).
- มาลี สบายยิ่ง. (2562). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังคมปัจจุบัน. *วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 30(3), 121-127.
- มุกดา ไชยมโน, และฉัตรวีรณู องคสิงห์. (2561). การศึกษาเพศวิถีของการตั้งครรรภ์วัยรุ่นในโรงเรียน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 18(1).
- วิลาลักษณ์ ปุรัตถิภาค, วรณิ เนียมหอม และวีรฉัตร สุปัญญา. (2560). แนวทางการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาจากพ่อแม่สู่ลูกวัยรุ่นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 10(2), 927-937.
- วีไลลักษณ์ วงศ์อาษา, ปิยะพร กองเงิน และสารารัตน์ วุฒิอาภา. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์*, 45(3), 285-297.
- ศิวานิตย์ ทองคำดี, เสาวนีย์ ทองนพคุณ และสาวิตรี วิษณุโยธิน. (2563). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ในพื้นที่อุตสาหกรรม จังหวัดชลบุรี. *วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา*, 15(1).
- สมเกียรติ ขำนุรักษ์, จันทิมา นวมะวัฒน์ และกฤษฎา เหล็กเพชร. (2562). การประเมินโครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น จังหวัดนครสวรรค์. *วารสารวิชาการสาธารณสุข*, 28(2), 202-213.
- สิริทรัพย์ สีหะวงษ์ และสุพัตรา ดิดวงพันธ์. (2560). ความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 19(3), 164-172.
- อมรา อักเส, ภรกต สุฝน และชลการ ทรงศรี. (2563). การพัฒนา แนวทาง การสื่อสารเรื่องเพศของหญิงตั้งครรรภ์วัยรุ่นกับครอบครัว. *วารสารสุขภาพและสิ่งแวดล้อมศึกษา*, 5(3), 148-160.

- อรอุมา ทางดี, นงา ประไพสาระ และภัทรพงศ์ ชูเศษ. (2561). การพัฒนาหลักสูตรการจัดการอบรมเรื่องเพศคุยได้ในครอบครัว. *วารสารศูนย์อนามัยที่ 9 วารสารส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม*, 12(27), 062-081.
- Daniel W. W. and Cross C. L. (2018). *Biostatistics: a foundation for analysis in the health sciences*. USA: Wiley.
- Thongnopakun S., Visanuyothin S. , Manwong M. , Rodjarkpai Y. and Patipat P. (2020). Promoting Health Literacy to Prevent Depression Among Workers in Industrial Factories in the Eastern Economic Corridor of Thailand. *Journal of multidisciplinary healthcare*, 13, 1443-1453. <https://doi.org/10.2147/JMDH.S272574>
- World Health Organization. (2018). *Adolescent pregnancy*. <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/adolescent-pregnancy>